

„Arbeit macht frei“

Tento nápis je vstupnou bránou do „tábora smrti“, práca oslobodzuje. Naozaj to tak bolo aj v Osvienčime? Koncentračný tábor Osvienčim bol počas druhej svetovej vojny nemecký vyhladzovací tábor. Prenasledovaní boli židia, ale aj Rómovia, sovietski zajatci a taktiež mnohí ďalší. Väčšina našla svoju smrť v plynových komorách. Je to veľmi smutné miesto, no napriek tomu sme ho celá trieda chceli vidieť. Preto voľba na koncoročný výlet bola jasná. Ráno sme vstávali o 3:00, o 4:00 sme odchádzali z Popradu. Počas cesty sme sa smiali, rozprávali, počúvali pesničky, ale aj spali. Keď sme dorazili na miesto, ešte som si nejako neuvedomovala silu tohto miesta. Na začiatku sme sa rozdelili na dve skupinky, keďže sme mali anglického sprievodcu. Tí žiaci, ktorí vedeli dobre po anglicky, išli do prvej skupinky a tí žiaci, ktorí nevedeli až tak dobre po anglicky, boli v druhej skupinke, kde bol tiež anglický sprievodca, ale tomu pomáhala naša triedna, ktorá všetko tlmočila do nášho materinského jazyka. Potom nasledovala kontrola, či náhodou nemáme pri sebe niečo kovové a nebezpečné. Dostali sme slúchadlá, aby sme sa lepšie počuli. Po chvíľke k nám prišiel pán sprievodca i a za-

čal nám hovoriť, čo všetko sa v Osvienčime dialo. Boli tam domy, do ktorých sme sa šli pozrieť. Keď som tam vstúpila, cítila som zlo, nenávisť a silné emócie. Myslela som na to, ako to ľudia museli zvládať, že sa museli tie rodiny rozdeliť a už nikdy sa nevideli. Keď nám pán sprievodca hovoril, že tam boli matky s malými deťmi, muži, ženy, starci a už od chvíle, keď vystúpili z vlaku, rozdeľovali ich do skupín. Tých silnejších, ktorí dokázali robiť na jednu stranu a tých slabších, ktorí nedokázali robiť alebo boli chorí, dávali na druhú stranu. Nevieť si predstaviť, ako by som to zvládala ja, keby ma rozdelili od rodiny. Bolo im povedané, že sa môžu osprchovať, a tak išli do takej miestnosti, kde to vyzeralo ako kúpeľne, ale popravde to bola pasca, lebo keď tí ľudia tam vošli, už sa nevrátili. Vpustili im tam cez otvory jed (Zyklon B), ktorý keď vdýchli, tak sa otrávil. Pán sprievodca nám hovoril, že tí, ktorí mali dlhé vlasy, tak im ich ostrihali a robili z nich koberce. Bolo to hrozné, keď som

videla, koľko vlasov tam bolo. Pán sprievodca nám hovoril rôzne príbehy, no jeden príbeh bol dojímavý, ako sa syn rozhodol, že do plynovej komory pôjde spolu so svojou mamkou, že svoju cestu životom ukončia spolu. A tak sme prechádzali od domu k domu a počúvali príbehy, ako sa v čase vojny Nemci správali k ľuďom len preto, lebo boli inej rasy. Domov sme dorazili okolo 21:30. Cesta domov bola plná emočných zážitkov.

Keď sa nad tým zamyslím, tak to bolo nespravodlivé, lebo bolo im povedané, že si budú žiť lepší život ako doteraz, ale nebolo to tak, čakali ich oveľa horšie muky. Všetci si želáme, aby sa hrôzy, o ktorých sme počuli v Osvienčime, nikdy nezopakovali.

NIKOLA

